

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-1216/2026-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski građanski sud u Zagrebu po sucu toga suda Sanji Krovinović kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Zoran Lacmanović, OIB 91172737923, Svetonedeljski Breg 13, Svetonedeljski Breg, kojeg zastupa Frano Bazina, odvjetnik iz Zagreba, protiv tuženika Addiko Bank dioničko društvo, OIB 14036333877, Slavonska avenija 6, Zagreb, kojeg zastupa Branko Bulat, odvjetnik iz Zagreba, radi ništetnosti, nakon održane i zaključene glavne i javne rasprave dana 12. lipnja 2026., u prisutnosti tužitelja, punomoćnika tužitelja i u odsutnosti uredno pozvanog tuženika, dana 31. kolovoza 2026.

p r e s u d i o j e

I. Odredba članka 5./TROŠKOVI, Ugovora o kreditu broj 116-162/2007 od 17. rujna 2007. godine zaključenog između tužitelja ZORAN LACMANOVIĆ, Sveta Nedjelja, Svetonedjeljski breg 13, OIB: 91172737923 kao korisnika kredita i prednika tuženika ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 kao kreditora koja glasi „Prije isplate kredita odbijaju se od iznosa kredita jednokratni troškovi obrade u iznosu od 1,50% (jedancijelihpedeset posto) iznosa kredita“, utvrđuje se ništetnom i ista ne proizvodi pravne učinke.

II. Nalaže se tuženiku ADDIKO BANK d.d., Zagreb, Slavonska avenija 6, OIB: 14036333877 da tužitelju ZORAN LACMANOVIĆ, Sveta Nedjelja, Svetonedjeljski breg 13, OIB: 91172737923 nadoknadi troškove parničnog postupka 875,00 EUR zajedno sa zakonskom zateznom kamatom tekućom od dana 31. kolovoza 2026. pa do isplate, u visini po stopi iz čl. 29. st. 2. ZOO (Narodne novine br. 35/05, 41/08, 125/11, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22, 155/23) i prema Zakonu o izmjenama i dopunama Zakona o obveznim odnosima NN 155/23, koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, sve u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj kao korisnik kredita zaključio je sa prednikom tuženika Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. Ugovor o kreditu broj 116-162/2007 od 17. rujna 2007. godine, kojim tuženik odobrava tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti od

- 115.000,00 CHF prema srednjem tečaju za CHF Hypo Alpe-Adria-Bank d.d. važećem na dan korištenja kredita. Kredit je dan na rok otplate od 28 godina.
2. Člankom 5. TROŠKOVI predmetnog Ugovora tužitelju je nametnuta/ugovorena naknada, u visini od 1,50 % od iznosa kredita, jednokratna, koja se naplaćuje prije isplate kredita. Radi se o tzv. ulaznoj naknadi na koju je tužitelj bio primoran pristati odnosno platiti kako bi mogao dobiti traženi kredit. Tužitelju je na ime tzv. ulazne naknade (prilikom isplate kredita) tuženik naplatio iznos od 1.008,51 EUR (1,50% od iznosa kredita).
 3. Spornim člankom (točkom) 5. Ugovora o kreditu regulirana je obveza tužitelja na plaćanje naknade u slučaju dobivanja kredita.
 4. Tužitelj ovdje prije svega ističe da se radi o tipskom ugovoru koji je otisnut na tipskom obrascu koji je unaprijed pripremljen od strane tuženika kao trgovca i o čijim se odredbama nije pojedinačno pregovaralo, a on kao takav uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sve sukladno odredbi članka 81. Zakona o zaštiti potrošača („Narodne novine“ broj 96/03), a koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora. Tim člankom Zakona o zaštiti potrošača propisano je da se Ugovorna odredba o kojoj se nije posebno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, dok je stavkom 2. istog članka propisano da se ima smatrati da se o pojedinoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo ako je ta odredba bila unaprijed formulirana od strane trgovca, te zbog toga potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako se radi o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
 5. Iz navedenog proizlazi da su ugovorne odredbe kojima je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade, a slijedom toga i ništetne. O navedenoj odredbi ugovora, uopće se nije pojedinačno pregovaralo.
 6. Također, sporna odredba kojom je ugovoreno plaćanje tzv. ulazne naknade umetnuta je u predmetni ugovor o kreditu, a da tuženik tužitelja uopće nije upoznao sa sadržajem te odredbe. Sve je tužitelju bilo ponuđeno po principu „uzmi ili ostavi“, na način da je tužitelj na potpis dobio unaprijed pripremljen ugovor. Tuženik tužitelj uopće nije prezentirao koje on to posebne troškove ima u vezi s postupkom odobravanja kredita. Također, tuženik nije tužitelju prikazao i naveo na što se konkretno odnosi ulazna naknada koja je uredno naplaćena. Dakle, polazeći od nesporne činjenice da je odredba koja se odnosi na naplatu tzv. ulazne naknade bila sastavni dio standardnog ugovora o kreditu unaprijed sastavljenog od strane tuženika, o kojim odredbama nije bilo pregovora između ugovornih strana, niti je tužitelj imao mogućnost utjecaja na njihov sadržaj, a kojim odredbama je, suprotno načelu savjesnosti i poštenja tužitelju nametnuta prekomjerna i ekonomski potpuno neopravdana (osim želje za ekstraprofitom) obveza, nameće se zaključak kako takva ugovorna odredba uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama korisnika kredita – potrošača kao jedne ugovorne strane u odnosu na banku – trgovca kao drugu ugovornu stranu, a što je sve suprotno temeljnim načelima obveznog prava, uz ostalo načelu ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima te načelu dužnosti suradnje i zabrane zlouporabe prava.

7. Završno, jedini interes i ratio sporne odredbe je dodatno bogaćenje banke tuženika, stjecanje ekstraprofita i neopravdano korištenje pozicije jače strane ugovornog odnosa budući da potrošač, ukoliko treba kredit, mora pristati i na tu naknadu, samo da bi dobio traženi iznos kredita.
8. Slijedom svega navedenog, tužitelj je podnio tužbu i tužbeni zahtjev.
9. Tuženik u odgovoru na tužbu navodi sljedeće:
10. Tužitelj je 24. veljače 2026. podnio naslovljenom sudu tužbu kojom zahtijeva:
 - i. utvrđenje ništetnosti odredbe članka 5. Ugovora o kreditu broj 116-162/2007 od 17. rujna 2007., (dalje u tekstu: "Ugovor o kreditu") u dijelu kojim je ugovorena jednokratna naknada radi obrade kredita u iznosu od 1,50% iznosa kredita
 - ii. naknadu troškova parničnog postupka uvećano za pripadajuće zatezne kamate.
11. Tuženik u cijelosti osporava osnovu tužbe i tužbenog zahtjeva.
12. Osnovanost tužbenog zahtjeva
13. Prije upuštanja u raspravljanje o osnovanosti tužbenog zahtjeva, tuženik ističe da tužitelj nije dokazao osnovanost tužbenog zahtjeva, već se tužba temelji na paušalnim tvrdnjama i pozivanjem na sudsku praksu koja nije primjenjiva u ovom predmetu.
14. Tuženik osporava status potrošača tužitelja te smatra da tužitelj taj status nije dokazao. Naime, Županijski sud u Zagrebu je u točki 14. obrazloženja rješenja od dana 5. listopada 2021. u postupku pod posl. br. GŽ-1562/2021 donio odluku kojom je utvrdio da tužitelj treba dokazati status potrošača na koji se poziva: „14. Naime, status potrošača se ne presumira, već je potrebno utvrditi je li fizička osoba sklopila ugovor za privatne svrhe, pri čemu je teret dokazivanja te činjenice na potrošaču (tako i GŽ-2384/2020-2 od 19. studenoga 2020.).“
15. Točno je da su tužitelj i tuženik sklopili Ugovor o kreditu i da je odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu ugovorena naknada za obradu kredita. Sporno je između tužitelja i tuženika je li navedena odredba Ugovora o kreditu ništetna i sporno je ima li tužitelj pravo na povrat iznosa koji su navodno naplaćeni na temelju odredbe o naknadi za obradu kredita.
16. Naime, tužitelj u tužbi navodi da je odredba članka 5. Ugovora o kreditu ništetna jer je suprotna načelu pravednosti i poštenja i da se jer se o toj odredbi nije posebno pregovaralo. Tužitelj također navodi kako je navedena odredba članka 5. Ugovora o kreditu nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/03, dalje u tekstu: ZZP/03).
17. Tuženik osporava navode tuženika te ih u cijelosti smatra neosnovanima. Ugovaranjem jednokratnih troškova obrade kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nikako nije narušeno načelo savjesnosti i poštenja, niti je tužitelj priložio ijedan dokaz kojim bi dokazao svoje navode. Nadalje, tuženik ističe da ugovaranjem jednokratnih troškova obrada kredita u iznosu od 1,50 % iznosa kredita nije narušeno načelo ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu iz odredbe čl. 2. ZOO-a odnosno navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03.

18. Naime, jasno je da tuženik ima troškove obrade kredita te su troškovi obavljanja bankarskih usluga navedeni u točno određenom iznosu u odredbi čl. 5. Ugovora o kreditu, kao i način na koji će tuženik naplatiti navedene troškove. Također se ističe da Odluka o visini naknada za obavljanje bankarskih usluga propisuje jednokratnu naplatu za obradu kredita, visinu naknade i naplatu naknade.
19. Odredba čl. 5. Ugovora o kreditu je u potpunosti jasna, lako razumljiva i lako uočljiva te je tužitelj prilikom sklapanja Ugovora o kreditu samim čitanjem navedene odredbe bio upoznat s obvezom i novčanim iznosom obveze koju preuzima. Slijedom navedenog, a pravilnom primjenom odredbe čl. 84. ZZP/03 koja propisuje kako nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive, jasno je kako navedena odredba nije nepoštena sukladno odredbi čl. 81. st. 1. i st. 2. ZZP/03 odnosno ništetna.
20. Dakle, tužitelj i tuženik su pojedinačno pregovarali prilikom sklapanja Ugovora o kreditu, tužitelju su dani i stavljeni na uvid svi podaci te uvjeti kreditiranja, a tekst odredbe čl. 5. Ugovora o kreditu je jasan, uočljiv i nedvosmislen. Tuženik je prilikom pregovora radi sklapanja Ugovora o kreditu i prilikom samog sklapanja Ugovora o kreditu postupao prema zakonu, sukladno prisilnim propisima. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora Hrvatske narodne banke te sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj. Također se naglašava da je Ugovor o kreditu na temelju odredbe članka 59. Zakona o javnom bilježništvu (Narodne novine broj 78/93, 29/94 i 162/98) solemniziran kod javnog bilježnika, slijedom čega se, sukladno članku 3. Zakona o javnom bilježništvu, smatra da je tužitelj potpisom Ugovora o kreditu iskazao svoju pravu volju.
21. Odredba članka 1022. stavka 2. ZOO-a propisuje: „Ugovorom o kreditu utvrđuju se iznos te uvjeti davanja, korištenja i vraćanja kredita.“ S obzirom na to da su ugovorne strane odredbom čl. 5. Ugovora o kreditu sporazumno utvrdile iznos naknade, tuženik smatra da su troškovi obrade kredita uvjet davanja kredita, a taj trošak se osniva na troškovima koje je imao tuženik prilikom obrade kredita. Također se ističe da prema odredbi članka 59. st. 1. alineje 3. ZZP/03-a ugovor o zajmu mora sadržavati odredbu o troškovima ugovora o zajmu koji se u vrijeme sklapanja ugovora naplaćuju te pretpostavkama pod kojima se ti troškovi mogu promijeniti. U smislu članka 61. stavka 1. ZZP/03-a ukupni troškovi zajma jesu svi troškovi, uključujući kamate i sva druga davanja koja je korisnik kredita dužan platiti za odobreni zajam. Dakle, iz naprijed navedenih odredaba ZOO-a i ZZP-a 03 razvidno je da banka osim ugovorene kamate ima pravo naplatiti i druge naknade.
22. Nadalje, odredbe članka 2. kasnijeg Zakona o potrošačkom kreditiranju (Narodne novine broj 52/16), propisuju da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku, osim troškova javnog bilježnika. Posebno se ističe da se predmetna naknada izrijekom navodi u članku 3. Pravilnika o naknadama na potrošačke kredite (Narodne novine broj 15/2014): „Za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača vjerovnik može obračunavati i naplatiti naknade, i to: naknadu za obradu

kreditnog zahtjeva, naknadu za vođenje kredita, naknade za promjene po kreditu, naknade za prijevremenu otplatu kredita, naknade za otkaz ugovora o kreditu, naknade za izdavanje obavijesti i potvrda na zahtjev klijenta ili zbog okolnosti na koje vjerovnik nije mogao utjecati, naknada/premija za osiguranje potraživanja.“ Iako citirani propisi nisu bili na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu, oni dodatno obrazlažu svrhu i smisao naprijed citiranih odredaba te govore u prilog tome da je tuženik imao pravo naplatiti jednokratnu naknadu na temelju odredbe članka 1022. stavka 2. ZOO-a i članka 61. ZZP/03-a.

23. Također, troškovi obrade kredita iskazuju se kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Naime, prema članku 173. stavku 1. Zakona o bankama (Narodne novine broj 84/2002), banka je dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima. U stavku 3., točki 5. tog članka, propisano je: Pod informacijama iz stavka 1. ovoga članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se sljedeći podaci: (...) efektivne kamatne stope koje odražavaju ukupnu cijenu kredita, izračunate sukladno propisima Hrvatske narodne banke. Prema odredbi članka 174. Zakona o bankama, Hrvatska narodna banka može propisati jedinstveni način izračunavanja i iskazivanja cijene kredita i depozita (efektivne stope iz članka 173. stavka 3. točke 5. i stavka 4. točke 5.). Na temelju tog članka Hrvatska narodna banka donijela je Odluku o jedinstvenom iskazivanju efektivne kamatne stope na kredite i depozite (Narodne novine broj 74/03).
24. Dakle, trošak obrade kredita naplaćen je kroz efektivnu kamatnu stopu (EKS). Efektivna kamatna stopa (EKS) je kamatna stopa koja odražava sve troškove kredita, uključujući naknade, osiguranja, depozit i ostale izravno povezane troškove kredita. Ako smatra da je potrebno, tuženik predlaže sudu da na temelju članka 12. stavka 2. Zakona o sudovima (Narodne novine 28/13., 33/15., 82/15., 82/16., 67/18., 126/19., 130/20., 21/22., 60/22.) zatraži očitovanje (pomoć) Hrvatske narodne banke o tome što je efektivna kamatna stopa i jesu li troškovi obrade kredita njome obuhvaćeni.
25. S tim u vezi tuženik se poziva i na odredbu članka ZZP/03-a kojom je propisano da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. Budući da se troškovi obrade kredita iskazuju kroz efektivnu kamatnu stopu, tuženik ističe da sukladno odredbi članka 84. ZPP/03-a nije dopušteno ocjenjivati poštenost te odredbe jer je odredba jasna, lako razumljiva i lako uočljiva. Tuženik ovdje upućuje i na odredbu članka 296. stavka 3. Zakona o obveznim odnosima, koja propisuje: „Odredba stavka 1. ovoga članka ne primjenjuje se na one odredbe općih uvjeta ugovora čiji je sadržaj preuzet iz važećih propisa ili se prije sklapanja ugovora o njima pojedinačno pregovaralo, a druga je strana pritom mogla utjecati na njihov sadržaj te na odredbe o predmetu i cijeni ugovora ako su jasne, razumljive i lako uočljive.
26. Tuženik ima valjani pravi temelj za naplatu jednokratne naknade radi obrade kredita. Odredbom čl. 173. Zakona o bankama propisano je da je banka dužna u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim podatke koji se odnose na naknade odnosno provizije koje banka zaračunava korisniku kredita. Tuženik je navedenu obvezu ispunio, donio je Odluke o naknadama

kako je naprijed opisano, te je posljedično odredbom čl. 6. Ugovora o kreditu s tužiteljem suglasno utvrdio uvjete kredita (iz članka 1022. stavak 2. ZOO), koji iznos se novčano iskazuje kao efektivna kamatna stopa (iz članka 59. stavku 1. ZZP/03-a i članka 173. Zakona o bankama).

27. U odnosu na tužiteljeve navode da tuženik nije obrazložio tužitelju strukturu sporne naknade, tuženik upućuje na presudu Suda EU C-621/17 od 3. listopada 2019. u kojoj je taj Sud zauzeo stajalište da sporna odredba mora biti jasno i razumljivo sastavljena, ali da banka pritom ne mora detaljno navoditi sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetnu naknadu. U presudi C-621/17 od 3. listopada 2019. Sud EU odlučio je: „Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu upravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“
28. Sud Europske unije je u presudi pod brojem C-186/16 (Andrić i dr. protiv Banca Românească SA), odlučujući o valjanosti valutne klauzule iz ugovora o kreditu, a u odnosu na tumačenje čl. 4. stavak 2. Direktive 93/13, je utvrdio da se odredba treba tumačiti na način da je zahtjev za jasnom i razumljivom odredbom (formulacijom odredbe) ispunjen ako korisnik kredita odredbu razumije na formalnoj i gramatičkoj razini, „u pogledu njezina konkretnog dosega,“ na način da „prosječan potrošač, koji je uredno obaviješten i postupao s dužnom pažnjom i razboritošću, već može i procijeniti potencijalno znatne ekonomske posljedice koje bi takva odredba mogla imati za njegove financijske obveze.“
29. U točki 75. presude C-84/19 od 3. rujna 2020. (Profi credit Polska SA protiv QJ) Sud EU ponovio je pravni stav iz presude C-621/17 od 3. listopada 2019.: „Doduše, prodavatelj robe ili pružatelj usluge nije obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje na temelju ugovornih odredbi snosi potrošač, kao što su to „provizija“ i „početna naknada“. Međutim, kako bi se ispunila obveza transparentnosti, važno je da se priroda usluga koje su stvarno prižene može razumno shvatiti ili izvesti iz cjelokupnog ugovora. Nadalje, u presudi broj C-565/2021 od 16. ožujka 2023. (Caixabank SA protiv X), Sud EU utvrdio je: „Članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da je: za ocjenu jasnoće i razumljivosti ugovorne odredbe kojom se predviđa da zajmoprimac plaća naknadu za obradu zahtjeva nadležni sud dužan provjeriti, s obzirom na sve relevantne činjenične elemente, je li zajmoprimcu omogućeno da procijeni ekonomske posljedice koje iz toga proizlaze za njega, shvati prirodu usluga koje se pružaju u

zamjenu za troškove predviđene navedenom odredbom i provjeri da ne postoji preklapanje među različitim troškovima predviđenim ugovorom ili među uslugama za koje se oni naplaćuju.“

30. Dakle, prema ustaljenoj praksi Suda Europske unije, ako je odredba kojom je ugovorena naknada radi obrade kredita jasno predočena korisniku kredita i ako je on shvatio ekonomsku posljedicu njezina ugovaranja, ona je valjana i proizvodi sve pravne učinke. Strukturu te naknade tuženik nije dužan obrazložiti potrošaču.
31. Navodi tuženika iz ovog odgovora na tužbu potvrđeni su sudskom praksom sudova u Republici Hrvatskoj. Tako je Županijski sud u Splitu u presudi pod posl. broj GŽ-279/2023 od 8. ožujka 2023. preinačio prvostupanjsku presudu sa sljedećim obrazloženjem: „Međutim, suprotno stajalištu prvostupanjskog suda, s obzirom da su u spornoj odredbi čl. 6.1. ugovora odnosno aktima koji predstavljaju sastavni dio ugovora i tužitelju su uručeni te da su tužitelju predloženi razlozi i pojedinosti vezane za naknadu za obradu kredita, pa kako je ta odredba jasna, uočljiva, razumljiva i ne uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu tužitelja odnosno nije suprotna načelu savjesnosti i poštenja, to je pravilno pravilnom primjenom odredaba čl. 81. i čl. 87. ZZP/03 i odredaba čl. 96., čl. 97. i čl. 99. ZZP/07 te čl. 3-4., čl. 272. i čl. 323. ZOO-a tužbeni zahtjev trebalo u cijelosti odbiti kao neosnovan“. Županijski sud u Splitu u presudi GŽ-1215/2020-2 od 24. veljače 2021. u bitnome je isto odlučio.
32. Županijski sud u Splitu također je presudom GŽ-230/2023 od 9. veljače 2023. u istovrsnom sporu odbio tužbeni zahtjev, obrazlažući: „Isto tako pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se jednokratni trošak obrade kredita u iznosu od 2.100,00 Eura odnose na troškove koje banka ima, a koji se odnose na troškove u svezi sklapanja ugovora, odnosno troškovi pogona, zaposlenika, a određuju se u rasponu od 2 do 5% a u konkretnom slučaju određeni su u najmanjem iznosu od 2% iznosa kredita, a isto tako pravilan je zaključak kako suprotno odredbama Direktive 93/13 EEZ-a nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima nije isključeno da se na teret potrošača stave troškovi zajmodavca koji su povezani sa zajmodavčevom djelatnošću kao što su troškovi infrastrukture ili osoblja. Stoga tuženik i prema utvrđenju ovog suda nije bio obavezan detaljno navesti prirodu svake usluge koju pruža u obliku protučinidbe za troškove koje snosi potrošač, a važno je da su te odredbe sastavljene kod potrošača na način da ne stvaraju zabunu kada je riječ o njegovim obvezama ili ekonomskim posljedicama slijedom čega su upravo iz navedenih ugovornih odredbi tužitelji mogli bez ikakvih dvojbi i nejasnoća procijeniti ekonomske posljedice takvih odredbi te obveze koje proizlaze na temelju takvih ugovornih odredbi.
33. Nadalje, Trgovački sud u Osijeku u presudi pod posl. brojem P-2/2021 od 28. travnja 2022. odbio je tuženi zahtjev za utvrđenje „ulazne naknade“ ništetnom sa sljedećim obrazloženjem: „Sud je utvrdio kako se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika, iz čega proizlazi kako čl. 7. ovdje spornog Ugovora nije ništetan.“

34. Visoki trgovački sud Republike Hrvatske u presudi pod posl. brojem PŽ-2437/2022 od 24. svibnja 2023. godine potvrdio je presudu Trgovačkog suda u Osijeku poslovni broj P-2/2021, obrazlažući: „28. Naime, odredbom čl. 173. st. 1. Zakona o bankama („Narodne novine“ broj 84/02) propisano je kako je banka dužna na pogodnom mjestu u svojim poslovnim prostorijama učiniti dostupnim informacije o uvjetima pružanja usluga potrošačima, dok je st. 3. t. 4. istog članka propisano kako pod informacijama iz st. 1. predmetnog članka, a koje se odnose na odobravanje kredita, podrazumijevaju se i podaci o naknadama, odnosno provizijama koje (osim kamata po deklariranoj nominalnoj stopi) banka zaračunava korisniku kredita. 29. Pravilno je prvostupanjski sud utvrdio da se u konkretnom slučaju radi o jednokratnoj naknadi koja se na temelju odredbe čl. 173. st. 1. Zakona o bankama, koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja ovdje spornog Ugovora, zaračunavala korisniku kredita, a sama odredba Ugovora je jasna, nedvosmislena, u skladu sa zakonskim propisom i nije podložna jednostranim promjenama od strane tuženika.“
35. Budući da tuženik ima pravo naplatiti naknadu troškova radi obrade kredita, u daljnjem dijelu podneska obrazložit će se pojedine radnje i stavke koje čine trošak obrade pojedinog ugovora o kreditu. Naime, troškovi osoblja uključenih u pregovaranje sa strankama podrazumijevaju: (i) sastanak s klijentom koji prvi put dolazi informirati se o uvjetima i mogućnostima sklapanja ugovora o kreditu, (ii) pribavljanje osnovnih informacija o klijentu i njegovim potrebama (vrsta financiranja, podaci o primanjima klijenta, podaci o radnom odnosu i dr.). Predviđeno minimalno vrijeme ovog sastanka iznosi 20 minuta.
36. Slijedi stadij obrade u kojem zaposlenik tuženika iznosi klijentu što od te vrste kredita banka ima u ponudi, s pružanjem informacija o kamatama, ročnosti, valuti, i drugim pravnim sastojcima s kojima se pojedini kreditni proizvod odobrava, odnosno sklapa ugovor o kreditu. Zaposlenik tuženika također pruža podatke klijentu o očekivanoj kreditnoj sposobnosti klijenta i dokumentaciji koju je potrebno pribaviti radi daljnje obrade kredita. Na ovaj stadij obrade tuženik troši minimalno vrijeme od 30 minuta.
37. Slijedi stadij postupka obrade u kojem klijent, koji se odlučio za sklapanje ugovora o kreditu, potpisuje dokumentaciju potrebnu za obradu zahtjeva za kredit, pa se ta dokumentacija interno pregledava, obrađuje i unosi u tuženičkovu aplikaciju za obradu kreditnih prijedloga kojim trenutkom se zahtjev klijenta, odnosno predmet dostavlja na obradu i po udovoljenju svih preduvjeta na odobrenje nadležnom tijelu tuženika. Ovaj stadij obrade s opisanim radnjama traje minimalno 2 sata.
38. Također, prije nego što se predmet upućuje na odobrenje, zaposlenik pravne službe tuženika daje pravno mišljenje o sredstvima osiguranja plaćanja, pa se potom predmetu prosljeđuje na utvrđivanje kreditne sposobnosti i zatim na odobrenje.
39. Nakon internih odobrenja kredita zaposlenik pravne službe tuženika sastavlja ugovor o kreditu i isprave o pravnim poslovima kojima se osigurava ispunjenje obveza (vraćanja kredita, kamata i troškova) tj. osiguranje plaćanja po ugovoru o kreditu. Minimalno vrijeme potrebno za rad naveden u ovoj i prethodnoj točki iznosi 2 sata, (no ono često može biti i duže zavisno o broju i vrstama instrumenata osiguranja plaćanja).

40. Slijedi pozivanje korisnika kredita na sklapanje ugovora, priprema isprava, pri čemu se ugovor čita, tumači i potpisuje zajedno s instrumentima osiguranja plaćanja, obavlja se i dogovor oko isplate kredita, a ukupno minimalno trajanje ovog stadija iznosi 1 sat.
41. Naprijed navedenom treba dodati i trošak odjela tuženika koje obavlja obradu kredita nakon odobravanja kredita, (tzv. „Back office“), a on podrazumijeva: (i) otvaranje kreditne partije s provjerom ovlaštenja za odobravanje kredita, (ii) provjera da li je ovlaštena osoba potpisala isplatni nalog (u trajanju obje stavke od 30 minuta). Zatim (u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu) ovaj ured tuženika je obavljao i radnje: (iii) provjera podataka u bazi klijenta i eventualne dopune u bazi podataka, (iv) za sve sudionike ugovora se obavljao unos i ažuriranje podataka o poslodavcu, unos napomena (v) provjera odluke o odobrenju kredita i ugovora o kreditu, s kontrolom ovlaštenja, (vi) provjera sastojaka iz kupoprodajnog ugovora i naloga klijenta (tj kontrola usklađenosti), (vii) u slučajevima kada je prodavatelj bila pravna osoba provodila se i kontrola eventualne blokade računa, (viii) provjera postoji li potpisan isplatni nalog (kontrola pravnog savjetnika, dva potpisa djelatnika odjela maloprodajne mreže), (ix) najava isplate u aplikaciji s unosom elemenata ugovora u „Core sustav“ koji se u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora zvao „Omega“, (x) unos naloga za isplatu kredita u „Core sustav“ tj. „Omega“ i verifikacija naloga, odnosno verifikacija od dva djelatnika za naloge veće od sto tisuća kuna, po potrebi i dodatna verifikacija od treće osobe kada je bilo propisano, (xi) ispis elemenata ugovora i otplatnog plana radi arhiviranja, (xii) slanje obavijesti klijentu o isplaćenom kreditu i dostava otplatnog plana (poštom), (xiii) unos kolaterala u sustav (CP) i povezivanje s kreditnom partijom. Ukupno vrijeme rada po ovim točkama se može procijeniti na daljnjih 1 do 2 sata vremena.
42. Zbog naprijed opisanih troškova tuženika ne bi se mogle primijeniti niti presude Suda Europske unije broj: C-224/19 i broj: C-259/19 jer naknada radi obrade kredita odgovara troškovima tuženika. Uostalom, djelatnost tuženika je pod kontrolom regulatora te, sukladno tome, ni nema mjesta postupanju protivno propisima koji reguliraju obvezne odnose kako to paušalno navodi tužitelj.
43. Konačno, tuženik ističe da je tužitelj Ugovorom o kreditu dobio na raspolaganje 115.000,00 CHF u kunsjoj protuvrijednosti te da naknada iznosi 1.008,51 eura. Tuženik ističe da je u slučaju ništetnosti sporne odredbe (što tuženik osporava) riječ o zabrani manjeg značaja u smislu člana 326. ZOO-a.
44. Zaključno
45. Slijedom svega gore navedenog, tuženik predlaže da naslovni sud odbije u cijelosti tužbeni zahtjev tužitelja te da tužitelja obveže na naknadu parničnog troška tuženiku sa pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja prvostupajnske presude.
46. Sud je u dokaznom postupku izvršio uvid u dokumentaciju koja prileži spisu, izvršen je uvid u spis, saslušan je tužitelj.
47. Tužbeni zahtjev u cijelosti je osnovan.

48. U ovom postupku sporna je osnovanost tužbenog zahtjeva i zastara potraživanja.
49. Na okolnost osnovanosti tužbenog zahtjeva sud je saslušavao tužitelja.
50. Tužitelj je iskazao da je ugovor o kreditu sa tuženikom sklopio u svrhu uređenja kuće i postavljanja centralnog grijanja. Kuća je namijenjena isključivo za stanovanje i nikada nije iznajmljivana. Prilikom dolaska u banku u vezi sklapanja ugovora napomenuo je da je on u to vrijeme radio u banci kao zaštitar, vjerovao je banci i djelatnicima banke. Djelatnica banke pojasnila mu je da može dignuti samo kredit u CHF obzirom da zbog svoje plaće ne bi mogao u eurima plaćati visinu rata kredita. Drugih pregovora o sadržaju ugovora i ugovornih odredbi nije bilo. Dobio je već unaprijed sastavljen ugovor od strane banke i pročitao ga je, uočio je odredbu koja se odnosi na plaćanje naknade. Pitao je djelatnicu banke na što se ti troškovi odnose i tada mu je pojašnjeno da se radi o troškovima obrade kredita, a što ulazi u te troškove nije mu posebno objašnjavano. Međutim, rečeno mu je da će ta naknada biti naplaćena od iznosa kredita koji će mu biti odobren. Kredit je isključivo iskorišten za adaptaciju kuće kao što je u početku iskaza naveo. Nije bio vlasnik obrta niti trgovačkog društva, u vrijeme sklapanja ugovora radio je kao zaštitar u banci.
51. Nakon saslušanja tužitelja sud je nedvojbeno utvrdio da se sa tužiteljem nije posebno pregovaralo pojedinačno o odredbama ugovora o kreditu. Od banke je dobio već unaprijed sačinjen ugovor, s time da je upozoren da može dignuti samo ugovor o kreditu s valutnom klauzulom u CHF, obzirom na svoje imovno stanje i visinu plaće ne bi podnio plaćanje rata u eurima. Ugovor je pročitao i uočio je odredbu koja se odnosi na naknadu. Od djelatnice banke zatražio je da mu objasni na što se odnose ti troškovi naknade, te mu je pojašnjeno da se odnose na troškove obrade kredita, ali koji su to troškovi posebno mu nije obrazlagano. Takvim postupanjem banka je kao financijska institucija dovela tužitelja u neravnopravni položaj u ovom ugovornom odnosu, obzirom tužitelj nema dovoljno znanja o financijskom poslovanju. Time je iskoristila položaj jače ugovorne stranke. Postupajući na taj način banka je postupila suprotno načelu savjesnosti i poštenja prilikom sklapanja ugovora, koje je jedno od osnovnih načela obveznog prava (čl. 4. ZOO-a).
52. U odnosu na istaknuti prigovor zastare, ukazuje se na pravno shvaćanje sa sjednice građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 30. siječnja 2020.g., prema kojem u slučaju restitucijskog zahtjeva su ugovorne strane dužne vratiti jedna drugoj sve ono što su stekle temeljem nišetnog pravnog posla, odnosno o slučaju iz čl. 323 st. 1 ZOO/05. Kao posljedice utvrđenja nišetnosti ugovora, rok za zastaru počinje teći od dana pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ili na drugi način ustanovljena nišetnost odredbe. Stoga je nedvojbeno kako zastara još nije ni počela teći, a kamoli da je već nastupila.
53. Radi navedenog sud smatra prigovor zastare neosnovanim.
54. Glede osnovanosti tužbenog zahtjeva valja napomenuti da u predmetu C-224/19 Sud EU tumači Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 na način da ugovorna odredba ugovora o zajmu sklopljenog između potrošača i financijske institucije kojom se potrošaču nalaže plaćanje naknade za otvaranje može stvoriti na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka u suprotnosti sa zahtjevom dobre vjere, kad financijska

- institucija ne dokaže da ta naknada odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima, što je na sudu koji je uputio zahtjev da provjeri.
55. Iako je prethodni postupak vezan uz konkretni predmet koji se vodi pred nacionalnim sudom, jednom kad Sud EU protumači odredbu europskog prava, takva odluka postaje relevantna i obvezna i za ostale nacionalne sudove koji razmatraju jednak problem. Tumačenja su retroaktivna jer objašnjavaju značenje norme od trenutka kad je ona nastala.
56. Pri tome valja naglasiti da u pogledu pravnih odnosa i sporova koji su proizašli iz njih, a koji su nastali prije ulaska Republike Hrvatske u Europsku uniju, postoji obveza hrvatskih sudova da tumače nacionalno pravo u duhu prava EU i njene sveopće pravne stečevine (što uključuje i praksu Suda EU), na što se Republika Hrvatska obvezala sklapanjem Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, a koji je u primjeni od 2005. godine.
57. Sud smatra da nije točan navod tuženika da je za utvrđenje ništetnom ugovorne odredbe o naknadi za obradu kreditnog zahtjeva potrebno ispunjenje uvjeta da je ta odredba i/ ili nejasna, i/ili teško razumljiva i/ili teško uočljiva. Naime, člankom 84. ZPP/03 je propisano da: "Nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive." Naime, stajalište je Suda EU, izraženo u recentnoj presudi od 16. srpnja 2020, u spojenim predmetima C-224/19 i C-259/19, upravo u vezi problematike naplate naknada za obradu kredita (naknade za otvaranje), da: članak 2., članak 4. st. 2. i članak 5. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da se ugovorne odredbe koje su obuhvaćene pojmom "glavni predmet ugovora" trebaju shvatiti kao one koje utvrđuju bitne činidbe tog ugovora i koje ga kao takve određuju. Nasuprot tomu, odredbe koje su akcesornog značaja u usporedbi s onima koje definiraju samu bit ugovornog odnosa ne mogu biti obuhvaćene tim pojmom. Stoga nije sporno kako ugovorna odredba o naknadi za odobrenje kredita ne spada pod „ugovorne odredbe o predmetu ugovora i primjerenosti cijene“ te se na istu ne odnosi isključenje testa nepoštenosti.
58. Činjenica da je visina naknade za odobrenje kredita bila postotkom propisana ugovorom o kreditu ništa ne mijenja na stvari i to svakako nije dokaz da su stranke o toj ugovornoj odredbi pojedinačno pregovarale. Na tuženiku je teret dokaza da se o spornoj odredbi ugovora pojedinačno pregovaralo!
59. Tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače“ ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.

60. Ugovaranje plaćanja naknade za odobrenje kredita, samo za sebe, nije nepošteno te da u vrijeme sklapanja Ugovora nije postojao propis koji bi tako nešto zabranjivao. Međutim, u konkretnom slučaju ta naknada ne odgovara stvarno pruženim uslugama i nastalim troškovima. Tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade. Naravno, razlog je taj što (ekonomskog) opravdanja nema! Dakle, banke su morale na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime su zapravo korisnike dovodile u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.
61. Tužitelj je podmirio administrativne troškove za posao obrade kredita, koji posao spada u opis radnog mjesta zaposlenika banke.
62. U konačnici, sklapanjem predmetnog ugovora o kreditu tužitelj se tuženiku obvezao platiti ugovorene kamate, a troškovi obrade i odobravanja kredita, ako i postoje, nikako ne bi smjeli pasti na teret tužitelja. Naime, tuženik je financijska institucija i odobravanje kredita je jedna od usluga koju isti pruža te se naplaćuje ugovaranjem kamate. Tuženik je dužan organizirati svoje poslovanje da može pružiti tu uslugu i eventualni troškovi koji mu nastanu u postupku obrade i odobrenja kredita treba podmiriti upravo iz očekivane kamate koju mu tužitelj plaća. Dodatno, s obzirom na potpuno nepostojanje transparentnosti u pogledu protučinidbe koju je tuženik tužitelju pružio kao uslugu za naplaćenu naknadu, tužitelj izražava sumnju da mu je tuženik postupajući na opisani način dvaput obračunao jednu te istu uslugu, prvo kroz naplatu ulazne naknade, a drugi puta kroz ugovorenu kamatu.
63. Posebno, nakon saslušanja tužitelja sud je zaključio da tuženik nije postupao u skladu sa načelom savjesnosti i poštenja. Tužitelj je, naime, nesporno bio u podređenom, slabijem položaju u odnosu na tuženika kao banku kako u pogledu njegove pregovaračke moći tako i njegova stupnja znanja. Isto je dovelo do toga da je tužitelj pristao na odredbe sastavljene unaprijed od strane tuženika bez mogućnosti utjecaja na sadržaj tih odredaba. Tuženik je, dakle, iskoristio svoju poziciju „jače” ugovorne strane te je ugovorio naplatu naknade za odobrenje kredita, radi čega je postupao potpuno suprotno načelu ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu kao i protivno načelu savjesnosti i poštenja. To tim više što tuženik u sadržaj Ugovora nije unio podatak, a niti je objasnio tužitelju kakav je to valjani i ekonomsko opravdani razlog (osim želje za ekstraprofitom) zbog kojeg je bilo nužno ugovoriti plaćanje te naknade i zašto visina naknade izravno ovisi o iznosu odobrenog kredita.
64. Jasno je iz provedenog saslušanja, da tuženik tužitelju uopće nije niti pokušao razjasniti zašto mu je naplatio obradu kredita, radi čega tužitelj nije imao pristup razlozima koji opravdavaju tu naknadu. Tuženik ne pruža dokaze koji bi ukazali na opravdanost naplate naknade.
65. Banka je bila dužna na taksativan način navesti što čini troškove obrade kredita, a ne samo naplatiti to u postotnom iznosu, čime je zapravo korisnik dovela u neravnotežan položaj, naplaćujući veće troškove od korisnika koji podigne veći kredit.

66. U odnosu na navod tuženika kako je sporna ugovorna odredba jasna i razumljiva, ističe se kako je iz ugovora i početnog otplatnog plana vidljivo da je sve troškove snosio tužitelj, međutim tužitelj niti danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, a s obzirom da je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike koji su zaposleni u tu svrhu, nije jasno koje troškove je tužena mogla imati vezano uz obradu konkretnog ugovora, a koje je bio dužan snositi tužitelj pa prema tome navedena odredba nije niti jasna niti određena.
67. Tužitelj je platio ugovorenu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, ali to ne znači da nije imao prigovora na istu.
68. Činjenica je da tužitelj ne bi ni mogao ugovoriti kredit sa tuženikom ukoliko ne bi pristao na unaprijed formuliranu odredbu o ulaznoj naknadi. Ona je ugovorena po principu „uzmi ili ostavi“ i potrošač nije mogao utjecati na istu.
69. Dakle, sukladno članku 96. st. 1. ZZP-a, ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Sukladno st. 2. istog članka, smatra da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.
70. Sukladno odredbi čl. 295. ZOO ocijenio predmetne ugovore formularnim (tipskim) jer sadržavaju opće uvjete ugovora ili se na njih pozivaju a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru bilo da se na njih ugovor poziva pa opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ova.
71. Naime, plaćanje naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od čak 1,50 % iznosa kredita (čl. 4.2. Ugovora o potrošačkom kreditiranju) očito prouzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača kao i odredba prema kojoj se tužitelj obvezao platiti naknadu za prijevremenu otplatu kredita utvrđenu odlukom o naknadama koje važe na taj neodređeni dan s time da je visina naknade za prijevremeni povrat promjenjiva sukladno Odluci banke o naknadama.“
72. Ponovno valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, koji su netransparentni, i konačno koji su neproporcionalni.
73. Osnovano tužitelj smatra da je predmetni ugovor o kreditu unaprijed formulirani standardni ugovor trgovca. Između ostaloga, u članku 2.C) predmetnog ugovora stoji da se korisnik kredita obvezuje platiti sve naknade i troškove sukladno važećim Općim uvjetima poslovanja i Odluci o tarifi naknade Kreditora. Dakle, radi se o ugovoru koji je prethodno pripremio tuženik. Opće je poznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, stoga se nije moglo

pojedinačno pregovarati niti o spornoj odredbi. Pored toga osnovano tužitelj navodi da tuženik nije dokazao da bi tužitelju dao na uvid Opće uvjete poslovanja niti da se o njima razgovaralo, a posljedično niti o spornoj odredbi.“ Dakle, tuženik, a u smislu odredbe stavka 4. članka 96. ZZP-a, nije dokazao da se o spornoj odredbi, sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, pojedinačno pregovaralo. Nesporno je da tužitelj nije imao utjecaja na sadržaj sporne odredbe, stoga se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 96. ZZP-a, a posljedica koje je ništetnost.

74. Slijedom navedenog odlučeno je kao u izreci ove presude.

75. Odluka o trošku temelji se na odredbi čl. 154. st. 1 ZPP-a, i trošak se sastoji od troška zastupanja tužitelja po odvjetniku prema važećoj odvjetničkoj tarifi i vrijednosti predmeta spora od 1.328,00 EUR, i u trošak ulazi: trošak sastava tužbe /Tbr. 7. toč. 1 O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, trošak pristupa punomoćnika tužitelja na ročišta dana 12.6.2026., 31.8.2026. /Tbr. 9. toč. 1. O.T.R.H./ u iznosu od 300,00 EUR, trošak sastava podnesaka od 19.5.2026.g. /Tbr. 8. toč. I. O.T.R.H./ u iznosu od 200,00 EUR, što sveukupno iznosi 700,00 EUR, te 25% PDV-a u iznosu od 175,00 EUR, tako da ukupni trošak iznosi 875,00 EUR, sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od presuđenja pa do isplate, po čl. 27. st. 3. Ovršnog Zakona.

U Zagrebu 31. kolovoza 2026.

Sudac
Sanja Krovinović

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana računajući od dana dostave presude. Žalba se predaje putem ovog suda na Županijski sud, pisano u pet istovjetnih primjeraka.

DNA:

1. Punomoćniku tužitelja
2. Punomoćniku tuženika

Broj zapisa: **9-3088c-4f851**

Kontrolni broj: **08622-baf49-704f8**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.